

Kraaam

Viktor, Vilma och jag, Viking, har bildat en hemlig klubb. Den heter AB Klant & Kompani.

Det är jag som är Klant och Viktor och Vilma som är Kompani. Vi har lånat namnet från min pappas målarfirma. (Fast den heter AB Klint & Kompani. För vi heter Klint i efternamn.)

Dagen när vi bildade vår klubb var en katastrof från början till slut. Katastrof med stort K.

K som i kärlek, kram, kras, kartor och klantskallar.

Det var friluftsdag i skolan. Orientering i Storskogen. Snitslad bana med karta, på tid. Alla skolans klasser samlades utanför skidstugan, med träningsoveraller och matsäckar.

– Sätt in era matsäckar i skidstugan, ropade gympläraren Magnus. Ni får äta när ni kommer tillbaka.

Han skrattade till.

– Jag menar *om* ni kommer tillbaka ...

Sen delades vi in i par. Jag fick vara med Meltem. Tjejen som jag har varit kär i sen hon började i vår klass.

Hon med den söta, allvarliga munnen och ögon som stjärnor. Hon som doftar hallonsuddis när hon går förbi min bänk. Hon som får min hjärna att snurra och mitt hjärta att stanna. Tjejen som jag vill krama.

Meltem ställde sig bredvid mig. Hon tittade mig rakt in i ögonen och log ett allvarligt, litet leende.

Jag blev jätteglad och jätterädd och alldeles jättesprallig i hela kroppen. Mina ben började hoppa upp och ner och armarna viftade hit och dit. Jag kunde liksom inte styra över dem och rätt som det var viftade jag till Meltem i huvudet, så att hennes glasögon for i backen.

Meltem började gråta.

Nu kunde jag plötsligt inte röra mig alls. Inte ens öppna munnen och säga förlåt. Jag bara stod där och svalde, stel som en pinne, tills fröken Jenny kom och la armen om Meltem.

– Vad var det som hände, Meltem? undrade Jenny.

Och eftersom Meltem inte visste att jag hade hoppat upp och ner av kärlek till henne, så sa hon bara att jag hade slagit henne i huvudet.

– Men, Viking! sa Jenny och tittade strängt på mig. Så gör man väl inte? Nu får du verkligen be Meltem om ursäkt!

Jag nickade, svalde igen och mumlade något ohörbart.

– Nej, Viking, sa Jenny, bättre kan du.

– Förlåt! sa jag.

Nästan för högt den här gången. Men fröken Jenny såg nöjd ut.

– Och så kan du väl ge henne en kram också, sa hon och log.

Meltem tittade på mig med tårar i ögonen. Jag tittade bort, sträckte ut armarna och tog ett steg framåt.

Kraaas!

Ett krasande ljud hördes nerifrån marken.

Meltem, fröken Jenny och jag stirrade förskräckt ner på min högra sko som just hade trampat på Meltems glasögon.

En stor spricka delade det ena glaset i två bitar.

Meltem började gråta ännu mer och fröken Jenny suckade.

– Men, Viking! sa hon.

– Förlåt, sa jag igen.

Men jag vågade inte krama Meltem. Och efter det här skulle jag nog aldrig få göra det. 🖐️

Orienteringsexperten

Meltem fick åka hem. Och alla i min klass hade redan sprungit iväg.

– Jaha, Viking, sa fröken Jenny. Vad ska vi göra med dig nu då?

Jag ryckte på axlarna. Sprallet i benen var alldeles borta och jag hade ingen lust att orientera ensam.

– Jag kan också åka hem, sa jag.

– Du har väl inga trasiga glasögon, sa Jenny irriterat.

– Nä, men om jag hade haft glasögon, sa jag, så hade dom säkert varit trasiga.

Fröken Jenny tyckte inte att det var ett tillräckligt bra skäl för att jag skulle få åka hem. Så hon parade snabbt ihop mig med Viktor, som hade blivit ensam kvar i en annan klass, eftersom han kom för sent. Sen gick hon för att hämta en karta till oss.

Viktor och jag kände inte alls varandra. Vi visste bara hur vi såg ut. (Han visste hur jag såg ut och jag visste hur han såg ut, menar jag.)

Fast han visste förstås hur han såg ut också.

Och jag visste precis hur jag såg ut. Liten, fräknig och rödhårig. Det jag gillar bäst är nog mina gröna ögon.

Viktor är lite tvärtom mot mig. Stor och lång, med nästan svart hår och bruna ögon. Han ser liksom väldigt smart ut på något sätt.

– Är du bra på orientering? sa Viktor plötsligt.

Hans smarta ögon tittade allvarligt på mig.

– Självklart! sa jag och försökte se lika smart ut. Jag är typ ... orienteringsexpert.

Viktor lyste upp i ett stort leende.

– Vilken tur! sa han. För jag var sjuk förra veckan, när vi skulle öva på det.

Nu kom fröken Jenny tillbaka.

– Vem tar kartan? sa hon.

– Viking! sa Viktor. Han är jättebra på orientering!

Jenny tittade på mig och log.

– Så bra då, sa hon bara.

Sen gav hon kartan till mig och papper och penna till Viktor.

– Hörde ni vad Magnus sa förut? sa hon. Hur ni ska göra?

Viktor och jag skakade på huvudet. Jenny log, men jag hörde att hon suckade.

– Okej, håll er på stigarna, sa Jenny. Följ dom röda snitslarna och använd kartan. Det finns fem såna där orangevita orienteringskontroller längs banan. Det är dom här små kryssen på kartan.

Fröken Jenny pekade på kartan jag höll i handen.

– Vid varje kontroll hänger det en lapp med ett ord, fortsatte hon. Det ska ni skriva upp på ert papper, så blir det en hel mening när ni har hittat alla. Förstår ni?

Viktor tittade på mig.

– Självklart! sa jag igen.

Fröken Jenny tittade på klockan och skrev upp vår starttid.

– Gör bara precis som vi gjorde på skolgården, så kommer det att gå jättebra! sa hon och log. Och försök skynda er lite, för ni är sista paret ut. 🖐️

FÖLJ DE RÖDA KALSONGERNA

Jag sprang det fortaste jag kunde. Med Viktor i hälarna. Dels för att fröken sa att vi skulle skynda oss, dels för att jag ville vinna förstås. Men framför allt för att jag ville hinna ifatt några av de andra.

Då skulle vi kanske ha en viss chans att hitta tillbaka igen. Annars kunde det nog bli svårt. Det där med orienteringsexpert sa jag ju bara för att Viktor såg så smart ut.

I själva verket hade jag inte fattat något på de där kartlektionerna vi hade på skolgården. Skulle jag ha

gått efter kartan så hade jag gått vilse mellan basketkorgen och gungorna. Men på skolgården hittar man ju utan karta, liksom. Det gör man inte i Stor-skogen ...

– Vänta, Viking! ropade Viktor efter en stund. Jag måste vila lite.

– Nej, sa jag. Du får vila sen.

Vi hade sprungit en bra bit in i skogen nu, i rasande fart, men fortfarande såg vi inte skymten av några andra. Och plötsligt delade sig stigen åt tre olika håll.

– Norr och söder och ... berg och sånt, flåsade jag och låtsasvred lite på kartan.

Sen valde jag den största stigen och rusade vidare.

– Men är du alldeles säker på att det här är rätt håll? flämtade Viktor en bit bakom mig.

– Visst! sa jag och viftade med kartan. Jag har ju den här!

Viktor sa något mer, men jag hörde inte vad. Och jag hade inte tid att ta reda på det heller. Vi måste helt enkelt hinna ifatt de andra.

Vi fortsatte framåt i hög fart med mig i täten. Stigen blev mindre och mindre och jag fick en obehaglig känsla av att något hade gått snett.

Vad var det fröken sa, tänkte jag. *Håll er till stigarna ...* Just då försvann stigen helt. *Titta på kartan ...* Ja, det hade jag ju gjort, men ... *och följ de röda sn...* Skit också! Jag visste att det var något! Jag hade glömt de röda snitslarna!

Jag tvekade mitt i ett språng och vred huvudet hit och dit i jakten på en röd snitsel. Och där, en bit längre fram, såg jag faktiskt något rött skymta mellan träden. Vilken tur!

Vi sprang slalom mellan träden, hoppade över stubbar och stenar och duckade under grenar. Jag var helt övertygad om att jag just hade hittat världens genväg till den första kontrollen.

– Vi vinner lätt! skrek jag till Viktor.

– Du är ju superbra! flämtade han en bit bakom mig.

Jag log för mig själv och kände mig som värsta orienteringsexperten.

Ett kort ögonblick. Tills jag plötsligt upptäckte att den röda snitseln inte riktigt var det jag hade trott.

Jag tvärstannade. I trädet vajade ett par röda kalsonger. Slitna och solblekta. Och med små gula stjärnor på.

Just som jag funderade på vad Viktor skulle säga,
hörde jag ett brak och ett tjut bakom mig. Det var
Viktor. Han hade glömt att ducka och låg nu alldeles
stilla på rygg i lingonriset. 🖐️